

[Elisabeth Bruun Olesen]

ke på arbejdspladserne, som er stærk nok til, at der kan føres en politik, der er i arbejderklassens interesse. Det er ikke her og nu en politik i fordragelighed, som det er blevet sagt. Ikke fordragelighed, hvis fordragelighed betyder, at indkomspolitikken skal fortsætte, en indkomspolitik, som dybest set hæmmer arbejderklassen og arbejderklassens kampmuligheder og den bevægelse, der måtte komme i gang på arbejdspladserne.

Jeg er ked af i en eller anden forstand at måtte give hr. Fogh Rasmussen ret. Hr. Fogh Rasmussen kalder det forståelse, siger, at der langt ind i lønarbejdernes rækker er en forståelse for regeringens politik. Nej, jeg vil sige, at det ikke er en forståelse. Det er nok nærmere en afmagt og en passivitet skabt af, at der har været ført indkomspolitik af skiftende regeringer så længe, og at man er blevet vænnet til, at det er vejen frem. Og det er den vej, der nu må brydes.

Så vil jeg til sidst sige, at når regeringen nu snakker om, at arbejdsløsheden skal falde, hvordan harmonerer det så med de planer og tanker, regeringen har med den offentlige sektor, hvor vi ser, at der skal spares i de kommende år?

Maisted (FD):

Hr. Svend Auken kritiserede med rette regeringens politik, og vi har kunnet læse i regeringsbladet Berlingske Tidende, at det faktisk går ret så dårligt. Man når slet ikke de mål, man har sat sig. Arbejdsløsheden stiger, man får for store underskud.

Men så var der ét lyspunkt. Det var hr. Niels Helveg Petersen, der sagde, at hvis konklusionen af alt dette her er rigtig – og det er den nok desværre, hr. Niels Helveg Petersen – betyder det, at man må føre en endnu strammere politik. Så skal man altså føre en endnu strammere udgiftspolitik; det vil sige, at man skal lave besparelser i den offentlige sektor, og man skal føre en stram indkomspolitik. Så håber jeg også, at man lytter til, at der skal gives de nødvendige skattelettelser for at komme videre.

Men problemet, hr. Svend Auken, er jo ikke, at hr. Svend Auken kritiserer regeringen, der taler om et fald i reallønnen på to gange 3 pct. for dem, der er i arbejde, eller 12 pct. for dem, der er efterlønnede, eller 8 pct. for børnefamilier. Problemet er, at der

intet alternativ er stillet op over for denne regering. Vi ved, at socialdemokratiet er ude af stand til at føre en økonomisk politik, og det er jo ikke bare nogle påstande, for det har de jo haft lejlighed til at bevise.

For nu at få lidt åndelig opbyggelse i dette her har jeg selvfølgelig læst Sparekassen fra maj 1984, hvor en fremtrædende socialdemokrat, hr. Erling Olsen, under overskriften »Den offentlige sektors omfang skal fastfryses« har analyseret, hvorfor det er gået galt. Hr. Erling Olsen konstaterer, at borgerne rundt omkring på samme tid var ved at blive trætte af inflationen og de svulmende offentlige udgifter og det voksende skattetryk. Derfor måtte man gribe ind, og så lånte man, for det havde hr. Erling Olsen sammen med de øvrige socialdemokrater lært af deres økonomiske profeter. Man havde jo lært, at man i dårlige tider blot skulle underbudgettere. Men fremfor alt indstillede man sig på, at nok var der krise, men ret længe kunne den da vist ikke vare. Derfor måtte det være fuldt forsvarligt at prøve på at låne sig igennem krisen, og det gjorde man så. Det tør jo svagt antydes, at det gjorde de så.

Når der i folketinget kunne skabes brede flertal for en sådan krisepolitik, skyldes det ikke alene, at det var bekvemt, men det betyder, at man førte en sådan politik også ud fra den synsvinkel, at det var bekvemt. Man strammede til lidt senere, og så skriver hr. Erling Olsen, at man strammede til, men for lidt, for sent og forkert. Det vil altså sige, at en fremtrædende socialdemokrat analyserer situationen siden 1973 meget kontant og meget rigtigt således, at man har ført en forkert økonomisk politik. Man er så nået frem til 1982, hvor socialdemokratiet smider tøjlerne, og så konstaterer hr. Erling Olsen, at dette her jo er fantastisk dårligt, selv under denne regerings mest optimistiske forudsætninger. Og så skriver hr. Erling Olsen, at selv under regeringens mest optimistiske forudsætninger tyder alt på, at statsgælden i 1987 vil blive af samme størrelsesorden som bruttonationalproduktet.

Det er en fuldstændig korrekt analyse, og det er en fuldstændig korrekt opstilling af problemerne, men socialdemokratiet har bare ikke evnet at løse disse problemer, og så hjælper det ikke meget, at hr. Svend Auken står op og kritiserer en regering, der ikke gør det godt nok. Det skal guderne vide at den